

The Torah of Sinful Rabbis

במדבר ט"ז:ל"ב

(לב) וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת-פִּיָּהּ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת-בְּתִיָּהֶם וְאֶת כָּל-הָאָדָם אֲשֶׁר לְקִרְחַ וְאֶת כָּל-הַרְכֹּוֹשׁ: (לג) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאֵלָה וּתְכַסּוּ עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל:

במדבר כ"ו:א

וּבְנֵי-קִרְחַ לֹא-מָתוּ:

רש"י שם

ובני קרח לא מתו – הם היו בעצה תחלה, ובשעת המחלוקת הירירו תשובה בלבם, לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנם וישבו שם.

מסכת סנהדרין ק"ח.

עדת קרח אינה עתידה לעלות שנאמר {במדבר ט"ז:ל"ג} "ותכס עליהם הארץ" בעולם הזה, "ויאבדו מתוך הקהל" לעולם הבא דברי ר"ע, ר"א אומר עליהם הוא אומר {שמואל א ב'ו'} "ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל".

מהרש"א חידושי אגדות שם

ה' ממית ומחיה מוריד שאול גו'. התפללה חנה עליהם ע"פ מ"ש חז"ל שקרח ראה שלשלת יוחסין יוצא ממנו וזה הביאו למחלוקת ולא ידע כי בניו יעשו תשובה ומהם יצא שמואל, נמצא שמואל היה סיבת מחלוקת קרח עם משה ע"ה ולזה כשאמרה חנה על עצמה עד עקרה ילדה וגו' אז אמרה ה' ממית ומחיה וגו' כיון שברחמיך חננתני שעקרה כמוני ילדה ז' ואלו הבנים הטעו את קרח והיא גרמא בנזקיו לכך אני מתפללת עליהם שאתה ממית ומחיה ובאם לא המתה אותם אלא ירדו חיים שאולה לפחות העלה אותן וזה מוריד שאול ויעל מדברי פי' כלי יקר וק"ל:

מסכת סנהדרין ק"ט:

ת"ב עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא שנאמר "ותכס עליהם הארץ" בעולם הזה, "ויאבדו מתוך הקהל לעולם הבא" דברי רבי עקיבא, רבי יהודה בן בתירא אומר הרי הן כאבידה המתבקשת שנאמר {תהלים קי"ט:קע"ו} "תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי".

רש"י שם

רבי יהודה בן בתירא אומר ויאבדו הרי הן כאבידה המתבקשת – ובאין לעולם הבא, שכך אמר דוד על בני קרח תעיתי כשה אובד בקש עבדך הם תעו כשה אובד ואתה ברחמיך הרבים בקש עבדך ותביאם לעוה"ב.

מצותיך לא שכחתי – שקיימו כל מצותיך כדכתיב (במדבר טז) כי כל העדה כולם קדושים.

מסכת סנהדרין ק"י.

{במדבר כ"ו:א} "ובני קרח לא מתו", תנא משום רבינו, אמרו מקום נתבצר להם בגיהנם וישבו עליו ואמרו שירה, אמר רבה בר בר חנה זימנא חדא הוה קאזלינא באורחא, אמר לי ההוא טייעא תא ואחוי לך בלועי דקרח, אזיל חזא תרי בזעי דהוה קא נפק קיטרא מנייהו, שקל גבבא דעמרא אמשיי' מיא ואותביה

ברישי רומחיה ואחלפי' התם, איחרך, א"ל אצית מה שמעת, ושמעית דהוו קאמרי הכי משה ותורתו אמת
והן בדאיים

מסכת מועד קטן דף י"ז.

הכי אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא,"
אם דומה הרב למלאך ה' - יבקשו תורה מפיו. ואם לאו - אל יבקשו תורה מפיו.

מסכת חגיגה טו:

בתו של אחר אתיא לקמיה דרבי, אמרה ליה: רבי, פרנסני. אמר לה: בת מי את? - אמרה לו: בתו של
אחר אני. אמר לה: עדיין יש מזרעו בעולם? והא כתיב "לא נין לו ולא נכד בעמו ואין שריד במגוריו!" -
אמרה לו: זכור לתורתו ואל תזכור מעשיו. מיד ירדה אש וסכסכה ספסלו של רבי. בכה ואמר רבי: ומה
למתגנין בה - כך, למשתבחין בה - על אחת כמה וכמה.

ורבי מאיר היכי גמר תורה מפומיה דאחר? והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב "כי שפתי
כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא," אם דומה הרב למלאך ה' צבאות - יבקשו
תורה מפיהו. ואם לאו - אל יבקשו תורה מפיהו! - אמר ריש לקיש: רבי מאיר קרא אשכח ודרש "הט אזנך
ושמע דברי חכמים ולבך תשית לדעתי." לדעתם לא נאמר, אלא לדעתי. רב חנינא אמר מהכא: "שמעי
בת וראי והטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך וגו'." קשו קראי אהדדי! - לא קשיא, הא - בגדול, הא - בקטן.
כי אתא רב דימי אמר, אמרי במערבא: רבי מאיר אכל תחלא ושדא שיחלא לברא. דרש רבא: מאי דכתיב
"אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל וגו'" למה נמשלו תלמידי חכמים לאגוז? לומר לך: מה אגוז זה,
אף על פי שמלוכלך בטיט ובצואה - אין מה שבתוכו נמאס, אף תלמיד חכם, אף על פי שסרח - אין תורתו
נמאסת. אשכחיה רבה בר שילא לאליהו, אמר ליה: מאי קא עביד הקדוש ברוך הוא? אמר ליה: קאמר
שמעתא מפומיהו דכולהו רבנן, ומפומיה דרבי מאיר לא קאמר. אמר ליה: אמאי? - משום דקא גמר
שמעתא מפומיה דאחר. אמר ליה: אמאי? רבי מאיר רמון מצא, תוכו אכל, קליפתו זרק! אמר ליה: השתא
קאמר: מאיר בני אומר: בזמן שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת - קלני מראשי, קלני מזרועי. אם כך
הקדוש ברוך הוא מצטער על דמן של רשעים - קל וחומר על דמן של צדיקים שנשפך.

רש"י שם

לדעתם לא נאמר - אלמא ברשיעי עסיקין, וקאמר: הט אזנך.
הטי אזנך - לשמוע, ואת מעשיהם שכחי ואל תלמדי אותן.
גדול - היודע ליזהר [שלא ילמוד] מעשיו - יכול ללמוד תורה מפיו.

מסכת מועד קטן י"ז.

ההוא צורבא מרבנן דהוו סנו שומעניה, א"ר יהודה היכי ליעביד? לשמתיה? צריכי ליה רבנן! לא לשמתיה
קא מיתחיל שמא דשמיא.

א"ל לרבב"ח מידי שמיע לך בהא, א"ל הכי א"ר יוחנן מאי דכתיב {מלאכי ב': ז'} "כי שפתי כהן ישמרו דעת
ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא," אם דומה הרב למלאך ה' יבקשו תורה מפיו ואם לאו אל
יבקשו תורה מפיו....

אתא זיבורא וטרקיה אמתיה ושכיב, עיילוהו למערתא דחסידי ולא קיבלוהו, עיילוהו למערתא דדייני
וקיבלוהו, מ"ט, דעבד כר' אילעאי, דתניא ר' אילעאי אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו ילך למקום
שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתעטף שחורים ויעשה מה שלבו חפץ ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.

מסכת תענית ז.

אלא משום דכתיב {דברים כ':י"ט} "כי ממנו תאכל ואותו לא תכרת" וכתוב "אותו תשחית וכרת", הא כיצד אם ת"ח הגון הוא ממנו תאכל ואותו לא תכרת ואם לאו אותו תשחית וכרת.

תוספות שם

אם תלמיד חכם הגון ממנו תאכל – פירוש למוד לפניו ואותו לא תכרות כלומר לא תפרד ממנו לילך לפני רב אחר ואם לאו לא תלמוד לפניו, והא דאמרינן דלומדים מת"ח אע"פ שאינו הגון כר"מ שהיה לומד לפני אחר במסכת חגיגה (דף טו.), היינו דוקא תלמיד חכם (אחר) יכול ללמוד לפניו לפי שלא ילמוד ממעשיו אבל אם אינו תלמיד חכם אינו רשאי ללמוד לפניו.

תוספות חגיגה ט"ו:

הא בגדול הא בקטן – והא דריש פ' בתרא דמו"ק (דף יז.) דהוו סנו שומעניה דשמתייה רב יהודה איכא למימר דקטנים הוו דגרסי קמיה וחיישי' דלמא מימשכי אי נמי אפילו הוו גדולים נידהו רב יהודה כיון שמצא מקום לנדונו ובדין היה כיון דסנו שומעניה. הר"ר אלחנן.

שולחן ערוך יורה דעה של"ד:מ"ב

(מב) חכם, זקן בחכמה, או אב בית דין שסרח, אין מנדין אותו בפרהסיא לעולם, אלא אם כן עשה פירבועם בן נבט וחבריו. אבל כשחטא שאר חטאות, מלקין אותו בצנעא. וכן כל תלמיד חכם שנתחייב נדוי, אסור לבית דין לקפץ ולנדונו במהרה, אלא בורחים ונשקטים ממנו. וחסיד החכמים היו משתבחים שלא נמנו מעולם לנדונו תלמיד חכם, ואף על פי שנמנים להלקותו אם נתחייב מלקות או מפת מרדות. ואי סני שומעניה. כגון שמתעסק בספרי אפיקורסין ושותה במיני זמר, או שחבריו מתביישי' ממנו, ושם שמים מתחלל על ידו. משמתינן לה.

שולחן ערוך יורה דעה רמ"ו:ח

הרב שאינו הולך בדרך טובה, אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם צריכים לו, אין למדין ממנו עד שיחזר למוטב.

ש"ך יורה דעה רמ"ו ס"ק ח

ואם כן הוי ליה להרמב"ם וסייעתו לחלק בין גדול לקטן וי"ל דסבירא ליה כמ"ש התוספות שם וז"ל והא דריש פרק בתרא דמ"ק דשמתוהו כו' איכא למימר דקטנים הוי דגרסי קמיה וחיישי' דלמא ממשכי עכ"ל. אם כן חזינו דאף בימי הש"ס היו קטנים וכל שכן בזמן הזה שכולם נחשבים קטנים כמ"ש אם ראשונים בני אדם אנו כחמורים ולא כחמורו של רבי פנחס בן יאיר כו' ואם כן בזמן הזה אין חילוק. והגאון אמ"ו ז"ל תירץ דס"ל מדקאמר ר"ל ר"מ קרא אשכח כו' משמע ר"מ סבירא ליה הכי ואנן לא קי"ל כוותיה וכה"ג כתבו התוס' והרא"ש ושאר פוסקים בפרק קמא דחולין (דף י"א) גבי ר' מאיר לא אכיל בישראל כו' ע"ש והיינו דקאמרי התם בש"ס דקודשא ב"ה לא קאמר שמעתתא משמיה דר' מאיר הואיל וגמר שמעתתיה מפומיה דאחר ע"ש.

שו"ת שבט הלוי חלק ג סימן קמה

ו' אדר תשל"ד לפ"ק. כבוד ידידנו הרב הג' היקר בנש"ק רבי דוד הכהן ראזענבערג שליט"א בברוקלין יצ"ו. אחדשה"ט וש"ת בכבוד.

קבלתי מכתבו היקר ואודות ספרים הנדפסים בזה"ז ע"י מינין או חשודים במינות שאסור לקרות בהן, וכן לענין לדונם בשריפה אם יש בהם אזכרות וכב' נו"נ בזה כדת של תורה ואענה בקצור כיד ה' הטובה עלי בדברים עיקרים ושרשים.

.... וכמו דאז"ל דאסור ללמוד תורה מרב שאינו הגון כך אסור ללמוד תורה שנכתב או נדפס ממי שאינו הגון שבלי ספק פוגם. יותר אין בכחי להאריך כעת, והריני ידידכם דוש"ת מצפה לרחמי שמים.

OU Jewish Action Magazine, Summer 2015, Interview with Rav Hershel Schachter

JA: What does one do with the *sefarim* written by such a rabbi?

RS: They should not be used. Since his *sefarim* include his ideas and rulings, they fit into the prohibition against studying Torah from someone who is unfit due to his improper behavior. Any time someone writes a *sefer*, he fleshes out and resolves apparently contradictory passages. This is called being *machria*—providing one's own resolutions in Torah study. The type of person we are discussing is not qualified to be *machria* and, therefore, his *sefarim* cannot be used. If it can be verified that the *sefarim* and the halachic rulings were issued before this person's sinful behavior began, only then can they be relied upon and quoted.

[Full Interview Found Here](#)

Rav Yitzchak Breitowitz, Jewish Action 2015. "When Leaders Fail: Healing from Rabinic Scandal"

The good that a person does is not destroyed by the evil. A lifetime of good work, Torah scholarship and helping countless people in need is not destroyed by sin or mistake. Every person will have to give a *din v'cheshbon* for his *aveirot*, but the bad does not cancel out the good. The good remains. The good within the person remains. It is still there. The fact that someone fails does not mean that his or her life was a failure.

[Full Article Found Here](#)

מסכת ברכות י"ט.

תנא דבי רבי ישמעאל: אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה – אל תהרהר אחריו ביום, שמא עשה תשובה. "שמא" סלקא דעתך? אלא ודאי עשה תשובה. והני מילי – בדברים שבגופו. אבל בממונא – עד דמהדר למריה.

רמב"ם סנהדרין והעונשין המסורין להם י"ז

(ח) כהן גדול שחטא, לוקה בשלשה כשאר העם, וחוזר לגדולתו.

(ט) אבל ראש ישיבה שחטא, מלקין אותו בפני שלשה, ואינו חוזר לשררתו, גם אינו חוזר להיות כאחד משאר הסנהדרין, שמעלין בקודש ולא מורידין:

חפץ חיים לשון הרע כלל ד

וכל זה שכתבנו הוא אפילו אם הוא רק אדם בינוני בשאר דברים, וכל שכן אם הוא איש תלמיד חכם וירא חטא אך עתה גבר יצרו עליו, בודאי עון גדול הוא לפרסם חטאו, ואסור אפילו להרהר אחריו כי בודאי

עשה תשובה, ואף אם יצרו נתחזק עליו פעם אחת נפשו מרה לו אחר - כך על זה ולבבו ירא וחרד מאד על אשמתו וכמו שאמרו חז"ל אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום שבודאי עשה תשובה.

שולחן ערוך חושן משפט לד:כב

(כב) המוסרים והאפיקורסים, פחותים מהגוים ופסולים לעדות. **להגה:** ואפלו מחל לו הנמסר, פסול, עד שישוב בתשובה (בית יוסף בשם מ"כ ומדברי הרמב"ם בפ"ב, וכן משמע באשר"י פ' ז"ב). משמד שחזר בו וקבל עליו תשובה, כשר מיד, אף על פי שלא עשאה עדין (מהרי"ק שרש פ"ה).

פירוש המשנה לרמב"ם אבות ד:כ"ב

ואמנם עניינו מה שבארנו, שהוא לא יקח שוחד הטובות, כגון שיעשה האדם אלף טובות ורעה אחת, הרי לא ימחק לו ה' זאת העבירה לרוב טובותיו, ויחשבו לו אלף טובות חסר אחת או יותר, אלא יפרע ממנו על זאת, ויגמל על ההן. וזה הוא עניין לא יקח שוחד, והוא כמו לא ישא פנים, אלא יפרע מהגדול במעלה על דבר מועט, כמו שנפרע ממשה רבנו על חטא הכעס,

Based on this Rambam, Rav Breitowitz points out that Hashem judges people in His own way. We don't know how to judge people's sins and mitzvos.

משנה אבות ג:ט

רבי חנינא בן דוסא אומר, כל שיראת חטאו קודמת לחקמתו, חקמתו מתקימת. וכל שחקמתו קודמת ליראת חטאו, אין חקמתו מתקימת. הוא היה אומר, כל שמעשיו מרבין מחקמתו, חקמתו מתקימת. וכל שחקמתו מרבה ממעשיו, אין חקמתו מתקימת.

If a person is truly a "yarei shamayim," Klal Yisrael will want to keep his Torah. If it's clear that his Torah was secondary to his yetzer hara, Klal Yisrael will not upkeep his Torah.